

Ἡμερησίως τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΙΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἡμερησίου τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τῶ Βιβλιοπωλεῖω Βίλμπεργ

Ἐν τῶ Ἐξωτερικῶ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Συνδρομὴ ἔτησια προπληρωτέα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 25

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι Ἀραξίου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγεῖλα ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσι ἀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 250 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίτσας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ βασιλέως καὶ τὰ ἐγκαίνια τῶν Ὀλυμπίων. — Ἐπιστολὴ Κυρίας εἰκοσιπενταετοῦς νυμφευθείσης πρὸς ἄνδρα ἐξηκοντοῦτη. (ὑπὸ κ. Μ. Β.) — Ὁ χειμῶν. — Τὰ παιδία καὶ ἡ Ἐκκλησία (ὑπὸ κ. Φλωρετίας Φουντουκλή). — Τὸ παιδίον ἐνώπιον τῆς φύσεως (ποίημα ἐπὶ τῆς αὐτῆς). — Ἑλληνίδες ἐκθέτριαι. — Φοιτητῆς ἐπαγγελόμενος τὸν μνηστῆρα. — (ὑπὸ κ. Ἀσπασίας Ἀργυριάδου). — Τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει (ὑπὸ Κυρίας τοῦ Κόσμου). — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς

Ἡ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Δύο μεγάλοι ἐθνικαὶ ἑορταὶ ἐν ἀδελφοποιήσει συγκινητικῇ ἐξήγησαν τὸν ἀνὰ πᾶσαν τῆς γῆς γωνίαν διεσπαρμένον Ἑλληνισμόν. Ὁ ἔμπορος ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν τὰ βιβλία καὶ τοὺς λ/σμούς του, ὁ κεφαλαιοῦχος καὶ τραπεζίτης τὰς χρηματιστικὰς ἐνασχολήσεις του, ὁ τεχνίτης τὰ ἐργαλεῖα του καὶ ὁ γεωργὸς τὸ ἄροτρόν του, ὅπως ἄθροισι καὶ ὡς ἀπὸ συνθήματος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος συναντηθῶσι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας.

Πλούσιοι καὶ πένητες, μικροὶ καὶ μεγάλοι ὑπὸ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔμποροῦνται αἰσθήματος, ἀπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀναχωροῦσιν ιδέας. Ὁ μακρὰν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς κερδίζων τὴν ζωὴν τῶν τέκνων του, ὁ ἐν τῇ ξένῃ ἀπατρίς, ὁ ἀπόκληρος τῶν ἐθνικῶν ἀπολαύσεων, ὁ ἐπὶ ὅλα ἔτη οἰκονομῶν καὶ ὡς ἡ μέλισσα διὰ τῆς ἀκαταπονήτου φιλοπονίας του ἀποθησαυρίζων, ἀνοίγει σήμερον τὸ βαλάντιον του, ἔτοιμος καὶ μέγχοι τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ του νὰ δαπανήσῃ, ὅπως καὶ αὐτὸς ἀπολαύσῃ τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ ἑορτάσῃ μετὰ τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν του, ἐν τῇ ἐλευθέρῃ πατρίδι του τὴν εἰκοσιπεν-

ταετηρίδα τοῦ βασιλέως του, ἐν διὰ πρώτην φοράν, ἴσως, βλέπει. Τὸν Βασιλέα του, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποῦοι ἡ πατρίς του ἠνδρώθη, ὑξήθη, ἐπολιτίσθη. Τὸν Βασιλέα του, ὅστις ἐδῶκεν αὐτῷ διάδοχον Ἑλληνα ἀντάξιον τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ ὀνόματος, ὅπερ φέρει, καὶ ὅστις διὰ τῆς συνετοῦς καὶ ἐμφορονος πολιτικῆς του κατῶρθωσεν ὅ,τι ἄλλο δι' ἀγῶνων, αἱματοχυσίων καὶ ἀνυπολογίστων θυσιῶν δὲν ἤθελον κατορθῶσει. Τὸν Βασιλέα του, ὅστις διὰ τοῦ καρτερικοῦ καὶ διαλλακτικοῦ χαρακτῆρος του κατῶρθωσεν νὰ τεθῇ πάντοτε ὑπεράνω τῶν κομματικῶν διαμαχῶν, ἐν κρίσεσι δὲ στιγμαῖς νὰ κατευνάσῃ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τοῦ εὐερεθίστου καὶ λίαν φιλελευθέρου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄλλὰ σὺν τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ Ἀνακτος ἐορτάζει ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἑτέραν μεγάλην σπουδαίωτητος ἐθνικὴν ἑορτήν, συνδέουσαν ἀδιαρρήτως τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐορτάζει τὴν Δ'. Ὀλυμπιάδα του, τὴν ἐθνικὴν τῶν ἀθανάτων προγόνων του ἑορτήν, ἣν μέγας τοῦ Ἑλληνισμοῦ εὐεργέτης, ἐξέθαψεν ἀνεστήλωσεν, ἰδρυσεν ἐν τῇ νεωτέρῃ Ἑλλάδι.

Ὁ αἰμνηστος Εὐαγγέλης Ζάππας, σὺν αὐτῷ δὲ ὁ καὶ συμπληρώσας τὸ ἔργον ἐκείνου Κωνσταντῖνος Ζάππας, ἐπὶ τῇ ἰδρῦσει τῶν Ὀλυμπίων ἰδρυσαν μεγαλοπρεπῆς τῆς γενναιοφροσύνης καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν μνημείων, ἐνθα μετὰ ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ θέλει αἰετοτε λατρεύεσθαι ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων τὸ μέγα ὄνομα των.

Λίαν εὐστόχος, ὅθεν οἱ ἀρμόδιοι συνέδεσαν τὴν ἐπέτειον τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος μετὰ τῆς ἐπετείου τῶν ἐγκαίνιων τῶν Ὀλυμπίων, ὡς ἡ ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος θέλει ἐν χρυσῷ συμπλέγματι συνδέσει τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἐθνικῶν ἰδρυτῶν καὶ εὐεργετῶν αὐτῆς.

Ἐπιστολὴ γὰρ Κυρίας τυμπευθείσης πρὸς ἄνδρα ἐξηκουτοῦτη.

Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως δύο ἐπιστολάς, ἀποσταλείσας ἡμῖν ὑπὸ φίλης, γνωστῆς καὶ ἀνεπτυγμένης ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινῶνι κυρίας, τυμπευθείσης πρὸ δεκαπενταετίας μετ' ἀνδρὸς ἐξηκοταετοῦς. Ἡ μὲν πρώτη ἐπιστολὴ ἐγγράφη μετὰ τοὺς ἀρραβῶνας, ἡ δὲ δευτέρα ἐν ἔτος μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς ἐν λόγῳ Κυρίας. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, καίτοι ἀντιτασσόμεναι πῶς εἰς τὰς ἡμετέρας περὶ δυσαναλόγων γάμων ἀρχάς, δύνανται οὐχ ἥτιον νὰ χρησιμεύσωσι ὡς σοβαρὰ καὶ ἐμβριθῆς ψυχολογικὴ διὰ τὸ φῶλον μας μελέτη. Ἴδού τὸ περιεχόμενον τῆς πρώτης:

Προσφυλῆς μου Μ . . .

Εἶμαι ἠραβωνισμένη! Μὴ τὸ συνοδεῦον τὴν φράσιν ταύτην ἐπιφωνηματικὸν σημεῖον σὲ κάμη νὰ νομίσης ὅτι ἡ καρδιά μου γέμει τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἅτινα συνωθοῦσι τὸ αἷμα ἐν αὐτῇ, διὰ μαγνητικῶν δὲ ὠθήσεων μεταδίδουσι τοῦτο εἰς τὸ λοιπὸν σῶμα, τὸ ἥρεμα μαγνητιζόμενον καὶ εἰς κόσμους ἀγνώστου εὐτυχίας ἀνεπαίσθητως μεταφέρων ἡμᾶς. Ὅχι, φίλη! Οὐδὲν τῶν εὐτυχῶν τούτων ἐπακολουθημάτων τῆς χαρᾶς συμβαίνει ἐν ἐμοί. Ἡ καρδιά μου πάλλει ἀργὰ καὶ μεθοδικῶτα, ὡς ὅταν κοιμοῦμαι, ἢ ὅταν δὲν ἔχω συναίσθησιν ὅτι ὑπάρχω. Τὸ βλέμμα μου εἶναι ἀπλανές καὶ ἐσθεσμένον σχεδόν, ῥίγος δὲ ψυχρὸν περιβάλλει τὸ σῶμά μου. Σοὶ ἀναγγέλλω τὸ ἐπίσημον τοῦτο τοῦ βίου μου ἐπεισῶδιον μετὰ πόνου, μετ' ἀγωνίας, μετὰ πραγματικῆς ὀδύνης. Μὴ μὲ ἐμπαίξῃς, μὴ παύσῃς, φίλη, ἐκτιμῶσά με διὰ τὴν ἀπόφασιν, ἣν λογικῶς ἢ παραλόγως συνέλαβον.

Σοὶ παρουσιάζω τὸν μνηστῆρά μου, πρόσωπον σεβαστόν, κατ' ὄγκον καὶ βῆρος, φέροντα μετὰ θαυμαστοῦ θάρρους τοὺς στακτόχρους μύστακας του καὶ τὸ φαλακρὸν καὶ στίλβον κρανίον του. Εἶναι εὐφυῆς; εἶναι ἀνεπτυγμένος; τὸ ἀγνοῶ. Εἰξεύρω μόνον ὅτι εἶναι δεινὸς εἰς τὸ ντόμινο καὶ ὅτι διηγείται, ὡς ἄλλος Μαραθωνομάχος, τὴν πρὸ εἰκοσι χρόνων ὑπ' αὐτοῦ κατατρόπωσιν ἐν ντομινικῷ συναγωνισμῷ διασήμου τινὸς δομινοπαίχτου. Γνωρίζει κάλλιστα τὴν ἱστορίαν τοῦ εἰκοσι ἔτη, διότι, ὡς νομίζω, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦτο ἐντελὲς μικρὸν παιδίον. Εἶναι πλούσιος; ἔχει λαμπρὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν, ἐτήσιον δὲ εἰσόδημα, ἐπιτρέπον αὐτῷ νὰ ζῇ μεγαλοπρεπῶς καὶ νὰ ταξειδεύῃ ἀνά πᾶν θέρος. Ἡ μήτηρ μου περὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ὁ πατήρ μου δὲ νομίζει ὅτι εἶναι ὑψηλότερος κατὰ δέκα δακτύλους, ἀπότου ὁ κ. Μ. τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου. Ὁ ἀδελφός μου λογαριάζει πόσα ἔτη θὰ μείνῃ εἰς Παρισίους καὶ πόσα εἰς τὴν Λεψίαν!

Καὶ ἐγώ; Ἐγὼ τὸν ὑπανδρεύομαι! Μὴ ἔσο ἀνηλεῆς. Μὴ μοὶ ἀποτεινῆς τὴν ἐρώτησιν *«Ποῦ λοιπὸν, τὸ ἰδεῖσθαι σου!»* Ἐν τῇ ἐρωτήσει σου αὐτῇ ἔχεις καὶ τὴν ἀπάντησιν. Ἡ νεότης ἤρξατο ἐπισκιαζομένη. Εἶμαι εἰκοσὶν ἔξ ἔτων. Ἡ τρομερὰ τῆς ζωῆς πραγματικότης ἐπεισέ με, ὅτι ἐκεῖνος πρὸς ὃν περιεστρέφοντο τὰ ὄνειρα καὶ αἱ ἐλπίδες μου, ἀριθμῆι μετὰ μεγαλειτέρας προθυμίας τοὺς ἐλλείποντας ὀδόντας πολυφέρου νύμφης ἢ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου. Ἀπεγοητευμένη λοιπὸν ὑπανδρεύομαι τὸν ἐξη-

κονταετῆ μνηστῆρά μου. Ἴνα ἐν τούτοις μὴ ἀπολέσω τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τῆς τόσο εὐγενούς καὶ εὐκρινούς ψυχῆς σου, ἀνάγκη νὰ ρίψω τὸ προσωπεῖον καὶ σοὶ ἀποκαλύψω τὴν πτωχὴν καρδίαν μου, μὲ ὅλας τὰς θλίψεις, τὰς πικρίας καὶ τὴν ἀπογοήτευσίν τῆς.

Εἶσαι νεωτέρα μου, ζῆς εὐτυχῆς ὑπὸ τὸ φιλόστοργον θάλπος οἰκογενείας λατρευούσης σε, καὶ διαθετούσης ἀνέτως τὰ μέσα τῆς εὐζωίας καὶ εὐτυχούς ἀποκαταστάσεώς σου. Σὺ μέχρι τοῦδε διήλθες μόνον διὰ τῶν μυροβόλων τῆς ζωῆς δόδων, ἀφοῦ αἱ καλοὶ γονεῖς σου ἐμερίμνησαν νὰ κλειώσι πρὸ τῶν βημάτων σου τὰς ἀκανθώδεις αὐτῆς ἀτραπούς. Ὁ Θεὸς ὑπῆρξε καλὸς δι' ἐσέ, προικίσας σε ἀφθόνως μὲ πλοῦτον καὶ ἀγάπην. Σὺ δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς, ἀλλ' οὔτε νὰ σχηματίσῃς, ἔστω, ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ βίου τόσο νεανίδων μὴ ἀναγομένων εἰς τὴν ἰδικὴν σου τάξιν. Καὶ ἐγὼ ὅταν ἐξῆλθον τῆς σχολῆς, ἐν ἣ ἀπὸ κοινοῦ ἀνετράφημεν, ἔτυχον μὲν φιλοστόργου παρὰ τῶν γονέων μου ἀγάπης, ἐνωρὶς ὁμως κατενόησα, ὅτι τὰ μέσα τούτων ἦσαν ὅλως δυσανάλογα πρὸς τὴν ἀνατροφὴν, ἣν μοὶ εἶχον δώσει. Ἡ μήτηρ μου ἄλλως τε ἐφρόντιζε νὰ ἐκναλαμβάνῃ ἐνώπιόν μου, ὅτι πλούσιος γάμος ἤθελεν ἱκανοποιήσει αὐτοὺς διὰ τὰς δαπάνας, ἃς ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπέστησαν, ὁ δὲ πατήρ μου ἐναπέθετε τὰς περὶ ἡσυχου καὶ εὐτυχούς γήρατός του ἐλπίδας του εἰς τὴν ἀπόκτησιν πλουσίου γαμβροῦ. Βλέπεις ὅτι πολλοὶ γονεῖς δύνανται νὰ ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των, ρυθμίζωσιν ὁμως τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ μέλλον ἐκείνων, συμφῶνως πρὸς τὰς μικρὰς ἀτομικὰς ἱκανοποιήσεις των.

Τοῦτο δὲν ἤργησα νὰ ἐνοήσω. Διήλθον δὲ τὰ νεανικά μου ἔτη μεταξύ αἰσθημάτων ὅλως ἀντιθέτων καὶ ἐν πᾶσι συγχουομένων. Ὁ πατήρ μου κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, ἐτέθη εἰς ἀπομαχίαν, τὸ ἐτήσιον εἰσόδημά μας ἠλαττώθη, μελαγχολία δὲ κατελάμβανεν αὐτόν, διότι ὑπεβλάτετο εἰς τὴν ἡμερησίαν στέρησιν δύο πούρων, ἅτινα μετὰ τόσης ἡδονῆς ἐκᾶπνιζεν. Ἡ μήτηρ μου περιώρισε τὰ ἐξοδά μας. Αἱ δύο ὀκάδες κρέατος τῆς ἡμερησίας καταναλώσεως ἠλαττώθησαν εἰς μίαν καὶ μόνην, αἱ τρεῖς δόσεις τοῦ προσφιλοῦς τῆς μητρὸς μου καφφέ περιωρίσθησαν εἰς μίαν, ἡ λυχνία ἠνάπτετο πολὺ ἀργότερον τοῦ συνήθους. Ὁ ἀδελφός μου σπουδαστὴς ἦτο ἀπηλπισμένος, ἀδυνατῶν νὰ μεταβῇ εἰς Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του, καὶ ἐγώ; Ὡ! ἐγώ! Ἐμάντευον ὅλας τὰς ἀγωνίας καὶ στενοχωρίας τῶν φιλότων μου, καὶ ἀπηλπιζόμεν ἀδυνατοῦσα νὰ ἀνακουφίσω αὐτοὺς, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον. Ἡ σχολικὴ ἐκπαίδευσις, τὸ λαμπρὸν τοῦτο βερνίκωμα, ὅπερ μὲ κατέστησεν ἀξιόλογον δεσποινίδα, διαπρεπῆ κατέχουσαν θέσιν ἐν ταῖς τοῦ χοροῦ αἰθούσαις, ψιττακίζουσαν δύο ἢ τρεῖς ξένας γλώσσας — ὧν οὐδεμίαν ἐγνώριζον κατὰ βῆθος, ὅπως διδάξω αὐτήν — ἐκτελοῦσαν μετ' ἀρκετῆς εὐκολίας ὡραῖα μουσικὰ τεμάχια, χωρὶς νὰ εἶμαι μουσικὸς — ἀλλ' ὅπερ μὲ ἠμποδίσεν νὰ ἀσχοληθῶ εἰς οἰκιακὰς ἀσχολίας καὶ ἐγκύψω εἰς μαγειρικὰς μελέτας, ἐνῶ ἡ μήτηρ μου μὲ μικρὰν τινα θεραπευτικὴν ἰταλαιπαρεῖτο — ταῦτα πάντα μετέβαλον τὸν βίον μου εἰς ἀληθῆς μαρτύριον, ὅτε, ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς ἐπεφάνη ὁ κ. Μ. μετὰ τὰ ἐξῆτα ἔτη του, τιμήσας με διὰ τῆς εἰς γάμον αἰτήσεώς του.

Ἡ ἐν τῷ οἴκῳ μας ἐμφάνισίς του ὑπῆρξε νομίζεις εὐεργετικὴ. Ὁ πατήρ μου ἔπαυσε συνοφροῦμένος. Ἐγένετο ὀμιλητικὸς, εὐθυμὸς περιπατεῖ μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, καπνίζων μετ' ἡδονῆς τὰ μυροδάτα πούρα, ἅτινα ὁ γέρων μελλόνυμφός μου προσφέρει αὐτῷ. Ἡ μήτηρ μου εἶνε εὐτυχεστάτη. Τὸ βλέμμα τῆς ἀκτινοβολεῖ. Μοὶ ὀμιλεῖ διαρκῶς περὶ τοῦ πλουσίου καὶ ἀπολαυστικοῦ βίου, ὅστις μὲ ἀναμένει, περὶ τῶν πολυτίμων δώρων, ἅτινα ὁ γαμβρός τῆς μοὶ προσφέρει. Ὁ ἀδελφός μου ἐξυμνεῖ τὸν μελλόντα σωτῆρά του.

Δι' ἐμέ, φίλη, δὲν σοὶ ὀμιλῶ. Πρὸς τί νὰ καταθλίψω τὴν ψυχὴν σου, ἀφηγομένη σοὶ τὸ μαρτύριον, ὅπου ὑφίσταται ἡ ἰδική μου. Πίστευσον ὁμως ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῶν πικρῶν δακρύων ὅπου χύνω, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάλης, ἣτις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀναπτύσσεται ἐν τῇ πολυπαθεῖ ψυχῇ μου, ἔχω καὶ στιγμὰς υπερτάτης χαρᾶς, υπερτάτης εὐτυχίας, καταπραϋνούσης τὴν θλίψιν τῆς πτωχῆς καρδίας μου. Ἡ γλυκεῖα ἐλπίς εὐτυχούς τῶν γονέων μου γήρατος μὲ ἀνακουφίζει. Ἡ πεποιθήσις ὅτι θέλω κατορθῶσαι νὰ καταστήσω εὐτυχῆ τὸν ἄνθρωπον, εἰς ὃν θυσιάζω τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος μου, ἐὰν γνωρίζῃ νὰ ἦνε καλὸς προστάτης καὶ φίλος μου, δίδει μοὶ τὸ θάρρος νὰ τείνω αὐτῷ χεῖρα οὐχὶ γυναικὸς ἀγαπώσης, ἀλλὰ γυναικὸς εὐγνωμονούσης. Σὺ ἦτις καλῶς μὲ γνωρίζεις, μὴ νομίσης πρὸς Θεοῦ, ὡς οἱ λοιποὶ, ὅτι ἐπωλήθην εἰς γέροντα σύζυγον ἀντὶ ἀδαμάντων καὶ ἀμαζῶν. Ἴσως ἀκούσω καὶ παρὰ σοῦ τὸ στερεότυπον ἐκεῖνο «ἐργάσθητι». Ἀλλὰ τί νὰ κάμω, ἀφοῦ οὔτε τὸ δίπλωμά μου ἔχω, οὔτε ραπτικὴν ἢ ἄλλο τι γνωρίζω. Ἡ μήπως εἶδῶ εὐρέθη κάνας νὰ σκεφθῇ ποτε καὶ περὶ τοῦ μελλόντος τῶν δυστυχισμένων γυναικῶν. Εἶμεθα καταδικασμένοι ἢ νὰ ἐπαιτῶμεν, ἢ νὰ νυμφευώμεθα ὅπως, ὅπως.

Ἐλπίζω, φίλη, ὅτι ὁ Θεός, ὅστις ἀναγινώσκει εἰς τὴν ψυχὴν μας, θέλει μὲ προστατεύσει εἰς τὴν νέαν ταύτην δοκιμασίαν τῆς ζωῆς μου, καὶ ὅτι σὺ, ἡ μόνη καὶ καλλιτέρα μου φίλη, μὲ ἠνόησας, καὶ δὲν θεωρεῖς ἀναξίαν τῆς ἀγάπης σου τὴν ἀτυχῆ καὶ ὅλως ἀφωσιωμένην σοί.

Μ. Ε.

Σ. Σ. Τὴν μετὰ τὸν γάμον ἐπιστολήν, γεγραμμένην μὲ ὕψος καὶ πνεῦμα ὅλως διάφορον, θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν φύλλον.

Ο ΧΕΙΜΩΝ

Ἄγνωστον ὑπὸ τίνος ὀνομασθῆναι τὸ πρῶτον ὁ χειμὼν κατηφῆς καὶ λευκότριξ παγωνοφόρος γέρων. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις πιθανότητες ὅτι ποιητὴς τις ἐθυσίασε πρῶτος εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὁμοιοκαταληξίας του τὴν προσωποποίησιν οὐ μόνον τοῦ ρωμκλεωτέρου καὶ νευρωδιστέρου ἀνδρός, ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ μᾶλλον σκληροῦ, ἀπαθούς, ἐγωῖστοῦ καὶ κεντρεχοῦς τυράννου.

Ἴσως ἡ τολμηρὰ αὕτη ἐκ μέρους Κυρίας καινοτομία προκαλεῖται διαμαρτυρήσεις παρὰ τῶν ἐπιθνήτων νὰ ἐξυμνωσῇ τὰς ἀργυρὰς καὶ χιονώδεις τρίχας τοῦ *συνιστοῦ αὐτοῦ γέροντος*. Ὀλίγη ὁμως λέξις ἀρκέσεται βεβαίως ὅπως τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν μου καταφανῆ καταστήσω.

ὑπὸ πάντων τῶν ψυχολόγων καὶ φυσιολόγων σαφῶς κατεδείχθη, ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ γέροντος εἶνε ἐπίσης ἀσθενής, ἄστατος, τρυφερός, ἐλαφρὸς ὡς καὶ τοῦ παιδός, ἐντεθεὶν καὶ ἡ συνάντησις καὶ συνεννόησις τῶν δύο ἡλικιῶν. Τίς λοιπὸν τολμᾷ νὰ ἰσχυρισθῇ ἢ δύναται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ χειμὼν, ὁ ἐν τῇ γερωνικῇ προσωποποιούμενος ἡλικία, κέκτηται καὶ κατ' ἐλάχιστον, ἔστω, τὰς ἀνωτέρω ιδιότητας. Τίς ἐκεῖνος ὅστις ἀνηλεῶς καὶ ἀπόνως ἀφίνει νὰ ἀποθνήσκωσι τοῦ ψυχούς καὶ τῆς ἐξαντλήσεως οἱ ἀτυχεῖς ἀκριβῶς γέροντες! Τίς ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῇ θεᾷ πτωχῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας ριγούσης ὑπὸ τὰ ράκη, ἅτινα ἡμικαλύπτουσι τὰ ἰσχνὰ καὶ παγωμένα αὐτῆς μέλη. Τίς τὰ καλλίφωνα καὶ ἀθῶα πτηνὰ, τοὺς ἀμίσθους τούτους τῆς φύσεως μουσουργούς, ἐκδιώκει τῆς ἐρωτικῆς φωνῆς των ἢ παγώνει ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων! Τίς διὰ τῆς παγερᾶς καὶ θανατηφόρου πνοῆς του, ὡς φθονερός, ἐγωῖσθης, ζηλότυπος καὶ τύραννος ἐραστῆς γυμνώνει τὴν καλὴν μας γῆν τῆς πλουσίας, μυροβόλου, σαπφειρῆς καὶ ἀνθοποικίλου στολῆς τῆς; Τίς τὰ καλλίκομα καὶ πλατύφυλλα δένδρα, τὰ σκιερὰ ταῦτα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἄστυα τόσο ἀσπλάγγως καὶ σκληρῶς εἰς γυμὰ τοῦ θανάτου μεταβάλλει σκέλεθρα! Τίς τὸν λαμπρὸν καὶ ζωογόνον ἥλιον ζηλοτύπως διὰ τῶν μαύρων καὶ σκοτεινῶν νεφῶν του ἐπισκιάζει καὶ τὰς χρυσὰς ἀκτίνας αὐτοῦ διὰ τῆς εἰδεχθοῦς μορφῆς τοῦ ἀμαυροῦ! Τίς ὑπὸ τὸ παγερὸν φιλημά του καταδικάζει εἰς θάνατον τὰ καλλιμορφα ρόδα, τὰ μυροβόλα ἰα, τὴν τοὺς ἀγρούς ἀπλήστως νεμομένην θαλερὰν ἀνεμώνην, καὶ πάντα τὰ εὐώδη καὶ μὴ ἄνη, τὰ τόσο εὐγλώττως διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα τῶν θνητῶν!

Τίς τὸ θαλερὸν, διαυγές καὶ ἐρωτύλως ἐφλοισβίζον ὕδωρ τὸ τὴν φύσιν σύμπασαν ζωογονοῦν, εἰς ψυχρὸν, ἀκίνητον, καὶ νεκρὸν μεταβάλλει πάγον! Τίς τοῦ παντοδυνάμου πυρός τὴν θερμότητα ἐξουδετεροῖ, τίς τὴν προσευχὴν τοῦ ἀθώου παιδός ἐπὶ τῶν τρυφερῶν αὐτοῦ χεῖλων παγώνει! Τίς τὴν ἡρεμον καὶ γελαστὴν φύσιν δίκην ἔμμανους παράφρονος ἀλυσσοδένει καὶ εἰς τοὺς λαίλαπας καὶ τὰς ἀγρίας καταγιγίδας ἀπόνως καὶ σκληρῶς παραδίδει. Τίς τὸν ἀρεμάνιον καὶ ξανθότριχα φουστανελοφόρον ἐφηβὸν ἀναγκάζει νὰ βυθίζῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς ὄμους καὶ ἐντὸς ἀμόρφου καὶ χονδροειδοῦς φλοκίτας νὰ κρύπτῃ τὰ εὐρέα καὶ δασύτριχα στέρνα! Τίς τὸν ἀτρόμητον προβάλλοντα πρὸ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν στήθος πολεμιστῆν, διὰ τῆς παγερᾶς καὶ θανατηφόρου πνοῆς του εἰς ἀμορφον μεταβάλλει πτώμα! Τίς ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ἡμῶν τῶν καταδίκων τῶν γραφῶν καταρρίπτων τὰς γραφίδας, ὁ παγόνων καὶ ἀπολιθόνων πᾶσαν σκέψιν καὶ ἰδέαν ἐν τῇ κεφαλῇ ἡμῶν, ὁ τοὺς πόδας αἰμοδιάζων ὁ τὰς ρίνας ὑπερ-υθραίνων, ὁ τὸ δάκρυ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρυσταλλῶν! Ἐὰν σεῖς, Κυρία μου, ἐξακολουθῆτε νὰ θεωρῆτε τῶν δράστην τόσοων κακῶν καὶ δυστυχημάτων, ἀσθενῆ καὶ λευκότριχα γέροντα, θὰ ἐπιτρέψῃτε εἰς ἐμέ τοῦλάχιστον τὴν ὑπὸ τὰς πρώτας παγερὰς καὶ ἀπειλητικὰς ἐντυπώσεις του διατελοῦσαν νὰ κηρύξω μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν ὑποτρεμόντων πνευμόνων μου καὶ τῆς ἡμικρυσταλλομένης μελάνης μου, ὅτι εἶναι ὁ θηριωδέστερος, ἀπονώτερος, ἀμειλικτότερος καὶ ρωμκλεώτερος τύραννος, ἐν ὃ Θεὸς ἐπενόησε καὶ ἔπαυσε πρὸς

τιμωρίαν και περιοδικόν καθαρτήριον του ανθρώπινου γένους.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«Αχ, τί χαρά, που έτελείωσεν επί τέλους ή εκκλησία!

α— Αλήθεια, με είχασπιάσει πιά νευρικό, ν' άκούω τόσην κώραν την βργνήν φωνήν του παπα.

α Ψεύρεις! εγώ την έρχομένην Κυριακήνθά κάμω ότι έχω κπονόδοντον διά να μην έλθω.

α— Καλή ιδέα! Και εγώ θα είπω ότι έχω ποιοκέφαλον».

Τοιοῦτοι λόγοι χθές μετά την λειτουργίαν μ' έκαμαν να στρέψω τα βλέμματα προς τα όπισω. Και είδον δύο κοράσια, δύο μικρούς άγγέλους, ών το άθώον στόμα έπρόφερε τάς λέξεις εκείνας. Που λοιπόν το «έκ στόματος ρηπίων και θηλαζόντων καταρίσω άνθρον;» είπον καθ' έαυτήν, και έπροχώρουν υπό τής ήχους των λόγων τούτων άδιαλείπτως ταρρατομένη.

«Τί χαρά που έτελείωσεν ή εκκλησία! επί τέλους! που έτελείωσεν!» Διατί άρα τοιαύτη αγαλλίασις επί τη λήξει τής λειτουργίας!;

Ενώ δέ έζήτουν την έξήγησιν του παιδικού τούτου αίσθήματος ανέκαλυφα ότι και έν έμοί συνέβαιναν, ότι ίσως και προς εκείνα! ήμην και εγώ εύχαριστημένη ότι είχε παρέλθει ή ώρα τής εκκλησίας. Και όμως, ένθυμήθην ότι πολλάκις εις τους έσπερινούς μου περιπάτους, διερχομένη ένώπιον εκκλησίας, ήσθάνθην τι έλκυόν με προς αυτήν, και εισήλθον, και προσηχηθήν, και εύρέθην έν άγίχ καταύξει, έν στιγμῃ, καθ' ήν οι ψάλται και ιερείς ήσαν ίσως άπησχολημένοι εις τά επίγεια!

Δυστυχῆ κοράσια! Καθ' εκάστην Κυριακήν όφείλουν ν' ακολουθώσι τους γονείς αυτών εις την λειτουργίαν, όπως επί δύο ώρας, όρθια ιστάμενα, άκροώνται ψαλμωδιών, ών την έννοιαν και τους λόγους ούδόλωσ έννοοῦσι. Και οι γονείς αυτών έπαναπαύονται επί τη ιδέα ότι άνατρέφουσιν αυτά έν ευσεβεία και φόβω Κυρίου, και τούτο διότι οδηγούσιν αυτά εις τον ναόν. Έπαναπαύονται, διότι δέν βλέπουν επί του μετώπου αυτών την στενωχωρίαν, διότι δέν άκούουσι την μεμψιμοιρίαν των, διότι δέν αισθάνονται την κόπωσην, ήτις ένίοτε κάμπτει τάς μικράς εκείνας κνήμας. Δέν λαμβάνουσι δέ γνώσιν πάντων τούτων, διότι τά τέκνα των φοβούμενα μή εκληφθώσιν ως κακά, ως μή αγαπώντα τον Θεόν και την λατρείαν του, δέν τολμώσι να έκστομίσωσι τι. «Οχι, γονείς! εδω δέν συνίσταται τό έν ευσεβεία άνατρέφειν τά τέκνα υμών. Ένθυμήθητε τους λόγους του Σωτήρος ήμών:

«Πνεύμα ό Θεός, οι δέ προσκυνούντες αυτόν έν πνεύματι και αληθεία δεί προσκυνείν». «Οδηγήσατε κάλλιον τό τέκνον υμών εις την έξοχήν, άναβήτε επί λόφου και δείξατε αυτώ τάς έκτεταμένας πεδιάδας, τά πράσινα δάση· φέρετε αυτό προς τό κυανούν κύμα τής θαλάσσης, ύψώσατε τους όφθαλμούς προς τον άστερόεντα ούρανόν, δείξατε αυτώ τά έργα του Πλάστου. Η φύσις είναι ή άγιωτέρα εκκλησία, ή άναγνώρισις του Δημιουργού είναι ή θερμότερα προσευχή.

Τούτο δέν σημαίνει ότι τό παιδίον δέν πρέπει ποτέ να οδηγῆται εις τον ναόν. Ο ναός συναθροίζει τους πιστούς και

συνδέει αυτούς άδελφικώς ένώπιον του κοινού Πατρός. Έν τῷ ναῷ κινούμεθα εις θερμότεραν προσευχήν, πάντα τά έν αυτώ περιστοιχοῦντα ήμάς συντελοῦσιν εις άνύψωσην του πνεύματος και τής καρδιάς ήμῶν προς τον Πλάστην αυτής. «Αλλά μήπως προς τούτο άπαιτούνται δύο ώραι! «Τό πολὺ τό άλληλούια τό βαρύνεται και ό Θεός». Αφού τό παιδίον άσπασθῆ τάς άγίας εικόνας, αφού επί τινα λεπτά άκροασθῆ του θείου λόγου και ίδη την συνάθροισιν των πιστών, προς τί να διαμείνη περισσότερο έν τη εκκλησίῃ; Διατί να μην έξέλθῃ αυτής, πριν ή σωματική και πνευματική κόπωση καταβάλῃ αυτό, και καταστήσῃ μεμψιμοιρον προς τά θεα; Λέγω και ή πνευματική κόπωση, διότι δυστυχώς παρ' ήμιν ή προς τον λαόν διδασκαλία του Ευαγγελίου μόνον εις ξηράν άνάγκωσιν περιοριζομένη, ούχι μόνον όφείλειαν δέν παρέχει ούδεμίαν, αλλά και όχληρά καθίσταται εις τον μη έννοῦντα αυτό. Οδηγήτε λοιπόν τό τέκνον υμών προς τον ναόν, άλλ' ή διαμονή αυτού μή έστω μακροχρόνιος. Την λοιπήν τής εκκλησίας ώραν άναθέσατε αυτώ έργον τι φιλανθρωπικόν. Τούτο ήθελε συντελέσει πολύ περισσότερο προς διάπλασιν και έξευγένισιν των τρυφερών καρδιών. Την δέ του ναού επίσκεψιν μή περιορίζητε μόνον κατά τάς Κυριακάς και έορτάς. Έάν διερχῆσθε ένώπιον αυτού, εισέλθατε με τό τό τέκνον σας, είπατε αυτώ ολίγας λέξεις περι Θεου. Τά δύο ταῦτα λεπτά δέν συγκρίνονται προς ώρας ολοκληρούς διανυθείσας έν αγωνία και κοπώσι κατά την λειτουργίαν τής Κυριακής.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

*Γιά πές μου κύμα γαλαρό,
Ποιός σόδωσε τό χρῶμα,
Ποῦ δέν χορταίνω τό θωρό,
Ποῦ μοῦ εύφραίνει τ' όμμα;*

*Και σέ τήν τόση λάμψη σου
Ποιός, ήλιε, σοῦ χαρίζει,
Ποῦ με άκίτνας φλογεράς,
Τήν σφαιράν μας φωτίζει;*

*Και σένα, δάσος μου πυκνόν,
Τά φύλλα ποιός σοῦ στέλλει,
Όποῦ ακιάζουν τό πτωχού
Τά κουρασμένα μέλη;*

*Γιά πές και σῦ, πουλάκι μου
Ποιός σ' έμαθε τό ψάλος;
Και σῦ, άνθήλιον μικρόν,
Ποιός σ' έκαμε τό θάλος;*

*Τόν ξεύρω γῶ ποιός είν' αυτός
Ποῦ έκτισε τήν σφαιρά.
Τό όνομά του είν' Θεός,
Τόν βλέπω κάθε μέρα.*

*Τόν βλέπω εις τά έργα του, τον έχω στην καρδια μου,
Και σῆς ρυττός τήν μοναξιά, τον έχω συντροφια μου.*

*Γιαυτό έμπρός στην Πλάσι του, τά γόνατα λυγίζω,
Και πῶς τον αγαπῶ πολί, σιγα τοῦ ένθυμίζω.*

*Και τον εύχαριστῶ θερμα, τον αγαθόν Πατέρα
Γιά τά καλά ποῦ εις τήν γῆν, μᾶς στέλλει κάθε μέρα.*

Κέρκυρα, 7 Οκτωβρίου 1888.

Φλωρεντία Φουντουκλή

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΚΘΕΤΡΙΑΙ

Εις έπισφράγισιν των έν τη Έκθέσει άποσταλέντων γυναικείων καλλιτεχνημάτων και εις έπίρρωσιν τής ιδέας ότι αι Έλληνίδες σπουδαιοτάτην θέλουν καταλάβει ήμέραν τινα έν τη τέχνῃ του καλού θέσιν έρχονται τά υπό των δεσποινίδων Προσαλέντη έκτεθέντα καλλιτεχνικά άριστουργήματα. Η γραία αύγοπάλις τής μεγαλητέρας των άδελφών Προσαλέντη είναι άναντιρρήτως έργον προδίδον χείρα καλλιτεχνικήν, έξησκημένην έντελέστατα εις την δύσκολον του Απελλου τέχνην. Η έκφρασις τής φυσιογνωμίας, τό φυσικόν τής στάσεως, τό άφελές και άνεπιτήδευτον του ύφους τής γραίας αύγοπωλητου προδίδουσιν ότι υπό τό ευίδες και άφελές παιδικόν ύφος τής νεαρῆς καλλιτέχνης, υποκρύπτεται καρδια βαθέως ψυχολόγου μελετητου, διεισδύουσα μέχρι των μυχιατάτων των εικονιζομένων προσώπων, και άποδίδουσα διά του χρωστήρος επί του ύφασματος εκείνο, όπερ μόνη ή άφελής και άνεπιτήδευτος φυσιογνωμία τόσον σαφώς μαρτυρεί.

Βλέπετε, Κυρία μου, έν τη έκφρασει τής αύγοπωλητου, ότι ή ήμέρα υπήρξε μετριώς ευνοική διά τό πρόχειρον έμπορίον τής, ότι ύπολογισμοί επί ύπολογισμών γίνονται όπως έκ του μικρού κέρδους οικονομηθώσι και ό άρτος τής ήμέρας, και τό έλαιον του λύχνου, και τό ένοίκιον του δωματίου, και ή πενταρίτσα του μικρού έγγονου, τίς οίδη δέ και μικρόν άποθεματικόν κεφάλαιον. Ταῦτα πάντα σᾶς λέγει ή γραία με τον άτημέλητον κεφαλόδεσμόν τής, με την παλαιάν κάλαθόν τής, με τό έρρυτιδωμένον ως μούσμουλον μέτωπόν τής, αλλά και με τους εύφεις, έμπορικούς, νοικοκυρικούς, μητρικούς όφθαλμούς τής. Και την γραίαν αυτήν με όλας τάς ανθρωπίνους και γεροντικές έντελείας και άτελειάζτης, σᾶς την έγραψε νεαρόν κοράσιον, παιδίον σχεδόν έτι, άποπνέον όλον τό άρωμα των δέκα έπτά ανοιζέων του, γελαστόν, εύθυμον, ένταυτῷ δέ και σοβαρόν, περίφροντι έντός του καλλιτεχνικού έργαστηρίου του, έν τῷ μέσῳ των χρωστήρων, των βαφῶν και των διαβητῶν του.

Αλλ' ή νεαρά καλλιτέχνης δέν πλήττει ποτέ έν τῇ καλλιτεχνική ταύτη φωλεᾷ τής. Έχει ως άχώριστον σύντροπον την προσφιλεστάτην νεωτέραν άδελφήν, χαριεστάτην έπίσης παιδίσκην, προοιωνιζομένην καλλιτεχνικόν μέλλον έπίσης λαμπρόν ως τό τής άδελφῆς και άντάξιον του όνόματος του έξόχου παρ' ήμιν καλλιτέχνου πατρός των, του έν τῷ Πολυτεχνείῳ καθηγητου κ. Προσαλέντη.

Η νεωτέρα δεσποινίς Προσαλέντη έκθέτει ώραιοτάτην οδάλισκην, θελκτικήν, χαρίεσαν έν τη ιδιοτρόπῃ περιβολῇ τής. Η θέσις τής νεαρῆς ζωγράφου είναι βεβαίως δυσκολωτάτη, διότι ούδέποτε έν τη πόλει ήμῶν είδεν οδάλισκην έν φυσικῷ προτύπῳ, συνεπῶς ή νεαρά φαντασία τής έδέησε να έργασθῆ πολύ, όπως συμπλήρωσῃ τάς άτελείας, ως μόνη ή περιγραφή και ή επί χάρτου γεγραμμένη εικῶν παρέσχον αυτή. Ούχ ήττον τό έργον τής είναι τέλειον έν σχέσει μάλιστα προς την ήλικίαν και τό άνάστημά τής.

Πλήν των υπό των δεσποινίδων Προσαλέντη έκτιθεμένων έργων, άπεστάλη έπίσης υπό τής δεσποινίδος Ειρήνης Μ. Αντωνοπούλου καλλιτεχνικώτατα έπεξεργασμένον κάτοπτρον, έφ' ου μετά λεπτοτάτης έργασίας εικονίζεται ώρατον

τοπειον· πλήν τούτου δέ και άλλοι έλαιογραφικοί πίνακες, οίτινες, ως πληροφορούμεθα, μεγάλην μαρτυρούσι την καλλιτεχνικήν έπίδοσιν τής δεσποινίδος Αντωνοπούλου.

Αξιον δέ ιδιαιτάτης προσοχῆς και ως έργον και ως έμπνευσις και ως βαθυτάτης εύγνωμοσύνης έκδήλωσις, είναι ή υπό τής έρασιτέχνης δεσποινίδος Καλλιόπης Έλευσινιώτου έπεξεργασθείσα διά μετάξης εικῶν του ιδρυτου των Ολυμπίων μεγατίμου Ζάππα. Η δεσποινίς Έλευσινιώτου διά τής ώραιάς ιδέας τής διερμηνεύει παρά τῷ επίζῶντι των ιδρυτών την θερμήν των όμοφύλων τής εύγνωμοσύνην. Μή εάν ή καλλιτεχνική των Έλληνίδων έπίδοσις εκτιμηθῆ, μή εάν τά πρώτα έν τη καλλιτεχνική βήματα αυτών τύχωσιν ένθαρρύνσεως και έπιδοκιμασίας, δέν όφείλεται τούτο εις τους ιδρυτάς τής έκθέσεως, εις τους μεγάλους του Έλληνισμού ευεργέτας άδελφους Ζάππας!

Αλλά μή εδω και μόνον δέον να περιορισθῆ ή εύγνωμοσύνη ήμῶν προς τον επίζῶντα ιδίχ Κωνσταντινον Ζάππαν! Μή χιλιάδες όλαι νεαί Έλληνίδες έκ των έν Θράκη και Μακεδονία δέν όφείλωσι την έλληνοπρεπή μόρφωσιν αυτών, την ήθικην και πνευματικήν αυτών διάπλασιν εις τον ιδρυτήν των έν Κωνσταντινουπόλει και Αδριανουπόλει δύο μεγαλοπρεπών και πλουσιωτάτων Ζαππειών Παρθεναγωγείων! Μή εις τον μέγαν τούτον του δούλου και έλευθέρου Έλληνισμού ευεργέτην δέν όφείλεται κατά μέγα μέρος ή εις τάς ξένας και άλλοεθνείς προπαγάνδας άντίταξις του Έλληνικού στοιχείου! Δέν άριθμούνται, άλλ' οὔτε ύπολογίζονται αι προς τό Έλληνικόν Έθνος ευεργεσίαι του ακαμάτου περι τό ευεργετιν Κωνσταντινου Ζάππα. Η υπέρ τής έλληνοπρεπούς όμως μορφώσεως του φύλου ήμῶν ιδιαιτάτη αυτού μέριμνα και γενναιοφροσύνη τιθήσιν αυτόν μεταξύ των ήγετων τής διά τής ήθικῆς και πνευματικῆς μορφώσεως χειραφετήσεως τής γυναικός, δι' ό και ιδιαίτερα άπέκτησε δικαιώματα επί τής αιώνιου εύγνωμοσύνης του άσθενούς και παρά των πολλών έγκαταλειμμένου φύλου ήμῶν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΟΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΝΗΣΤΗΡΑ

Εις Ευρωπαϊκήν τινα μεγαλούπολιν, μετέθη νέος φοιτητής προς τελειοποίησιν των σπουδών του. Έπειδή όμως οι προς συντήρησιν πόροι του ήσαν γλισχρότατοι έπενόησε τό έπάγγελμα τουμνηστήρος προς έξουνόμησιν του γεύματος και προγεύματός του. Έπεδότη όθεν πάραυτα εις έκλογήν μνηστῶν εις δέκα ή δέκα πέντε άπομαμακρυσμένας συνοικίας, μεθ' ό και έπαρουσιάσθη ζητῶν την χείρα εκάστης παρά των γονέων, χωρίς να έχῃ και άπαιτήσεις δικ' προίκα.

Οι ταλαίπωροι γονείς άπέδέχοντο τάς προτάσεις του νέου εισήγαγον δέ αυτόν έν ταίς οικίαις των ως μνηστήρα τής θυγατρός. Αι εις γεύματα προσκλήσεις έπηκολούθουν, ό εύσυνειδήτος δέ ούτος Κύριος έρρυθμισεν ούτω τό πρόγραμμά του, ώστε άπαξ τής εβδομάδος είδειπνει και έπρογευματίζε παρά μιᾷ εκάστη των μνηστῶν του. Η κωμωδία αυτή διήρκεισεν επί έν σχεδόν έτος και ένῶ ό εύτυχῆς μνηστήρ έτριβε τάς χείρας επί τη έπιτυχία του στρατηγήματός του λαμβάνει

παρά μιάς τών υποψηφίων νυμφών πρόκλησιν δι' έσπεριδα. Την αύτην έσπεραν φιλοκαλέστατα ένδεδυμένος και με ώραιον επί τής κομβιοδόχης άνθος μετέθε παρα τή μνηστή του. Οία όμως ύπήρξεν ή άμνηχανία του, οτε μεταξύ τών κεκλημένων ειδε και άλλην μνηστήν. Ηθέλησε να άποφύγη τας παρουσιάσεις, άλλ' ή νεαρά μνηστή του άρ. 1 όλη χαρά ήνοιε να έπιδειξη τόν θησαυρόν της τούτον. Αί παρουσιάσεις εγένοντο. Άντι όμως τών συνήθων φιλοφρονήσεων ή μνηστή άρ. 2 ήγήθη και: Κύριε, είπθε εις άτιμος, είπεν όργιλως. Το τοιούτον προεκάλεσεν μικράν περι τόν μνηστήρα συνάθροισιν, μουσικοδιδασκαλός δέ τις παρατυχών εκεί. Άλλά ούτος προσέθηκεν εινε ό μνηστήρ δύο έτι διαφόρων μαθητριών μου. Ο άθλος διεμαρτύρητο, εζητεί την θύραν, έπειδή όμως αύτη τφ έκλείετο, έδοκίμασε να πηδήση από τινος παραθύρου. Το πύδημα ήτον υπέρτερον τής γυμναστικής τουεύκαμψίας, όλισθήσας δέ κατεσυνέτριψε τούς πόδας. Ηδη φέρεται επί ξυλίνων κνημών εις άνάμνησιν του έντίμου έπαγγέλματός του.

Και μετά ταύτα έρωτώσι δικτι δέν νυμφευόμεθα.
 *Λοπασία *Αργυράδου

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

Είνε άταλείτως και άτυμπλήρωτος ή στήλη αύτη, εάν λάδη τις ύπ' όψε την έντελή άγνοιαν του ανθρώπου περι τās ίδίās έλλείψεις. Μη άνδρες και γυναίκες και ίδίς οι και αι άμαθέσταιοδέν νομίζουσι ότι τά πάντα γνωρίζουσι, τά πάντα πράττουσι καλώς.

Έντεθεν συναντάτε εις έσπερίδα νέους, οτινες επειδή έμαθον παρά του πρώτου τυγχόντος χοροδιδασκαλού(ως επί παραδείγματι κουρέως) να στροβιλίζωσι, νομίζουσι ότι τούτο άρκει, όπως συμπροκατάρωσι όπως τύχη εις τόν άτεχνον στροβιλιστον των άδραν δεσποινίδα ή και ευγενή πολλάκις δεσποιναν. Ούτοι άγνωστον ότι οι άπλοι βριματισμοί και κατά χρόνον κίνησις του σώματος δέν αποτελοει δυστυχώς την χορευτικήν των άνδρών αξίαν και δέν δίδουσι εις αυτούς, το δικαίωμα να κουράζωσι και άηδώς διαθέτωσι τās Κυρίας προς την μόνην διασκεδάσιν, ες ης κατά τόν αιώνα μας ή σωματική ευέξια των και ή υγιεινή κερδίζει.

Βλέπετε λοιπόν νέους πολλάκις καλώς άνατεθραμμένους να λαμβάνωσι την χείρα τής χορευτριάς, ήν ένιοτε μέχρις άδιακρισίας θλίδωσι: και να σπληνίζωσι αύτην επί τής ίδίης όσφύς προς τά όπισθεν, προσαρμύζοντες ούτω τόν ίδιον θώρακα επί τόν τής χορευτριάς. Τούτο ού μόνον άνάρμοστον, άλλά και άηδές τυγχάνει. Η χορογραφική άπαιτεί όπως το σώμα του χορευτού ή πάντοτε ευθεί, διά του δεξιού βραχίονος συγκρατη καλώς την χορευτρίαν και διά τής άπί του ίδίου σώματος αποστάσας τής δεξιάς χειρός απομακρύνη βυθικώς τόν ίδιον θώρακα του τής χορευτριάς.

*Άλλοι χορεύουσι: μέχρις εξαντλήσεως την αύτην κυρίαν, ενώ ή ευγένεια άπαιτεί, όπως μετά δύο εν τή αίθούη γύρους, ό χορευτής επαναφέρη την Κυρίαν εις την θέσιν της, ευχαριστών αύτην. Ουδέποτε χορευτής καλώς άνατεθραμμένος χορεύει επανειλημμένως και συνεχώς την αύτην Κυρίαν, εκθέτων ούτω αύτην άτίκως εις ύποκτα μειδιάματα και βλέμματα τών παρισταμένων. Και εάν, έστω, ύπάρχη τί το συνδέον τούς δύο νέους, ό άνήρ όφείλει κηδόμενος: τής ήλικής ήτυχίας τής κόρης να άπορύγη αντι πάσης θυσίας το άτοπον τούτο. Αί Κυρίαί άρ' έτέρου όφείλουσι να μην άποδεικνύουσιν οικνηψιστον προτίμησιν προς χορευτάς, μετ' ίσης δέ προθυμίας να χορεύωσι μετά νέων ή παρηλικών. Να μη συνδιαλέγωνται μετά του χορευτού των, άπαντώσαι λακωνικώς εις τās έρωτήσεις τούτου. Να μη μειδιώσι δέ ή εμπαικίζωσι τούς κακούς χορευτάς, και ευγενώς να άποποιώνται τούτους, δικαιολογούμενοι ότι έχουσι ύποσχεθη τόν χορόν έκείνον προς τινα οικείον, ούτως ή προσκλήσει των άπαλάσσει ταύτας του να φωραθώσι ψευδόμενοι.

Και επειδή ό λόγος περι χορών και έσπερίδων προστέομεν ότι ουδέποτε νέα χίτρα, ή γυνή ης ό σύζυγος άπουσιάζει: δίδει έσπερίδας ή χορούς. Και έν άπλωι γέμει μόνον εις έκαιρετικας περιστάσεις έπιτρέπεται. Άλλ' ούτε δέγεται τοιαύτας προσκλήσεις ή παρα συγγενών και πολύ οικείων. Ουδέποτε όμως χορεύει 'έν γένει δέ νέα γυνή ή νεάνις δέν δέγεται τας έ-

πισκέψεις τών νέων φίλων του συζύγου ή πατρός, άπόντος τούτου, έκτός εάν έχη παρ' έαυτη την ιδίαν ή την του συζύγου μητέρα ή αδελφην έγγαμον. Έάν ευρεθ ή εις την ανάγκην να δεχθ ή τινα και ό επισκέπτης ούτος εινε άδιάκριτος, παρατείνων την έπίσκεψίν του πέραν των δέκα λεπτών, τότε μετά τρόπον ευγενούς ως ζητήση συγγνώμην, προφασίζομένη ότι αναμένεται κατά την στιγμήν ταύτην. Άλλ' ούτε ό κύριος δέχεται επισκέψεις τής Κυρίας του, άπουσης ταύτης, ή και εάν αναγκασθ ή εις τούτο, αι έπισκέπτριαί όφείλουσι να ανταλλάξωσι λέξεις τινάς επί ποδός, αποσυρθώσι δέ πάραυτα. Ένταύθα καταπαύομεν τά περι χορού, έπιφύλασσόμενοι να έκθέσωμεν λεπτομερώς πών το σχετιζόμενον έν τφ κατ' αύτάς εκδοκόμενν ήμερολογίω τής ε' Εφημερίδος των Κυρίων του έτους 1889.

Κυρία του κόσμου

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Γυναικες ζωγράφου.—Κατά τās τελευταίας έν τας καλλιτεχνικαίς σχολαίς των Παρισίων εξετάσεις Καθηγητών τής ζωγραφικής προσήλθον εις συναγωνισμόν 500 γυναίκες και 150 άνδρες. Έκ των 38 έπιτυχόντων και διορισθέντων έν τας σχολαίς ταύταις 22 είναι γυναίκες και 16 άνδρες.

Γυνή Πρόεδρος επί τής εξεταστικής των Λυκείων Επιτροπής.— Η κ. Βογελώ Πρόεδρος των γυναικείων φυλαχών του άγιου Λαζάρου, ή αντιπροσωπεύσασα την Γαλλίαν έν τφ διεθνεί συνεδρίω των γυναικών εις Ούασιγκτωνα, διορίσθη υπό τής γαλλικής Κυβερνήσεως πρόεδρος τής εξεταστικής έπιτροπής του δημοσίου Λυκείου τής Βουλώνης. Μετά την διανομήν των βραβείων ή κ. Βογελώ εξεφωνησε λόγον μεγάλης παιδαγωγικής αξίας και ρητορικής δεινότητος.

Αί δικηγόροι του Χικάγω.— Έν Χικάγω ιδρύθη διεθνής εταιρία γυναικών, ης σκοπός είναι ό πολυπλασιασμός νομικών σχολών δια τās γυναίκας και ή παρά των δικηγόρων γυναικών υπεράσπισις και εξασφάλισις των γυναικείων δικαιωμάτων. Πρόεδρος τής διεθνούς ταύτης εταιρίας διορίσθη ή αξιότιμος κ. Αικατερίνα Βάιλε, διδάκτωρ τής νομικής.

Αποποίησης γάμου.— Νεάνις καλής και ευπόρου οικογενείας είχε μνηστευθ ή παρά την θέλησιν της προς νέον, όν ούδόλωσ συνεπάθει, και ούτως, κατά την γνώμην τής μητρός, συνεπάθει αύτην εκ ψυχής. Άκουσον, είπε προς την μητέρα της Δέχομαι τόν υποψήφιόν σου υπό τόν ρητόν όρον να μοι έπιτρέψης να συνομιλήσω μετ' αύτου επί δέκα λεπτά, πριν ή δώσω όριστικώς τίν λόγον μου. Η μήτηρ συνήνεσεν εις τούτο και ή συνάντησις των νέων εγένετο έντός τής ήμέρας.

Η κόρη διά του ευγενεστέρου τρόπου προσπαθει να πείση τόν νέον ότι ευτυχία μεταξύ των είναι αδύνατος.

*Ω! δεσποινίς, άναφωνεί έκείνος. Η άποποίησίς σας με ρίπτει εις άπελπισίαν. Δι' έμέ δέν ύπάρχει άλλη γυνή πλήν ύμών. *Ω, αδύνατον! θά τρελλαθώ! θά αυτοκτονήσω!

Άλλά μην άπελπίζησθε τόσο, προσθέτει ή κόρη συγκινημένη. Γνωρίζω κόρην καθ' όλα όμοίαν μου....

Και κατά την προίκα! έρωτά ό άπηληπισμένος νέος με βλέμμα άπληστον.

Η έν τφ παρακειμένω δωματίω κεκρυμμένη μήτηρ έξηλθε. Αποτεινομένη δέ προς τόν γαμβρόν: Δέν ύπανδρεύω την προίκα, άλλά την θυγατέρα μου, κύριε. Λάβετε τόν άραβδών σας και καλήν έπιτυχίαν.

Τά σχολικά μαγειρεία.— Τά υπό των κυριών ιδρυθέντα

έν Παρισίους σχολικά μαγειρεία προσφέρουσι καθ' έκάστην κρέας όπτην και ζωμόν εις 5,000 κοράσια. Κατά το λήξαν έτος διανεμήθη έν όλω τοιούτον πρόγευμα προς 1,110,827 κοράσια: το ήμισυ του ποσού τούτου άπενεμήθη προς άπόρους μαθητριάς δωρεάν. Παρ' ήμιν ού μόνον ούδεις εφοόντισε ποτε περι τής υγιούς διαθρέψεως των μαθητριών, άλλά και άπαγορεύεται ρητώς εις τούς γονείς των έξωτερικών μαθητριών του Άρσκαείου να στείλωσι την μεσημβριαν όλίγον ζωμόν, ή μίαν κοτελέτταν προς τά ψωμοτρώγοντα τέκνα των. Έάν ύπάρχη ασθενής ή άναρρυνούσα μαθήτρια άνάγκη να ζητηθ ή άδεια του συμβουλίου, όπως έπιτραπη να δεχθ ή τροφή θρεπτικήν αποσταλείσαν παρά των οικείων. Και μετά τούτο έρωτώσι διατί τά νέα κοράσια είναι ώχρά, άναιμικά και μαραμένα!

Γυνή διάσημος χειρουργος.— Η νεαρά σύζυγος του προέδρου τής δημοκρατίας τής Χαίτης έν Άμερικη έτέλεσεν έγχειρησιν φρικώδη επί του συζύγου αύτης, σώσασα αύτον εκ βεβαίου θανάτου. Ο άτυχής άνήρ έπασχεν υπό λιθιάσεως. Ούδεις δέ των άνδρών ιατρών άνελάμβανε να έκτελέση έγχειρησιν, διότι ή θέσις του πάσχοντος προύκαλει φόβους περι τής ζωής του. Η νέα σύζυγός του τελειοποιηθείσα έν Νέκ Υόρκη και έννοήσασα τόν κίνδυνον έν περιπτώσει καθ' ήν ή έγχειρησις άνεβάλλετο, άπεράσισε μόνη να πράξη ό,τι οι προσκληθέντες ιατροί εφοβούντο. Ο ύπ' αύτης έξχθεις λίθος ήν μεγέθους ωού περιστερās, ή υγεία δέ του προέδρου μετά την έγχειρησιν άρίστη. Οι δύο παρευρεθέντες κατά την έγχειρησιν έκείνην ιατροί όμολογοϋσιν, ότι ή δεξιότης και ή άπάθεια τής νεαρās γυναικός ήν άνευ προηγουμένου έν τή ιστορίη τής χειρουργικής. Μετά την έγχειρησιν και την βεβαιότητα ότι ό σύζυγός της έσώθη, ή γενναία γυνή,

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Τούτο είναι άριστον σημείον, είπεν ό 'Ονεζίμος. Αί γυναίκες, φιλε μου, έχουσι το ένστικτον άνεπτυγμένον εις βαθμόν τελειότητος. Καίτοι δέ ή φύσις και ή κοινωνία ήδίκησαν αύτάς έν πολλοίς, ό Θεός όμως, ίνα τās ενθαρρύνη ίσως δέ ήμέραν τινα και τās έξυψώση υπεράνω ήμών, έχάρισεν αύταίς νευρικόν σύστημα θαυμασίας λεπτότητος και δυνάμεως.

Άγνω τίς τας έδώρησε πάντα ταύτα, είπε γελών ό Γιλβέρτος, ουδέποτε όμως θά δυνηθώ να είπω όλον το καλον, όπερ σίεπτομαι διά τās τρυφεράς του βίου μας συνοδοιπόρους.

Χαίρω διά τās νέας ταύτας ιδέας σου, ως εύχομαι να διατηρήσης πάντοτε. Διότι παρετήρησα ότι μόνον άνθρωποι μικρού πνεύματος και κακντερεγείς κακολογοϋσι τās γυναίκας και προσπαθοϋσι να υποβιάζωσι την πνευματικήν αύτων αξίαν. Έλπίζω ότι δέν θά παραδεχθής ποτέ τās μωρίας ταύτας και την γελοίαν ταύτην άνδρικήν οίησιν.

*Α! ή πτωχή μας μήτηρ και ή Μαρκέλλα ήρκουν, ίνα με μεταπέσωσι, και εάν είχαν τοιαύτας ιδέας. Πλήν άγωμεν!

Ακρίβως, διά τούτο θά μάς δεχθ ή Μαρκέλλα αντί του κ. Μωδουί.

ή τοσοϋτον συγκρατήσασα έαυτην κατά τās τρομεράς έκείνας και έναγωνίους στιγμάς, προσεβλήθη υπό νευρικής κρίσεως, προκαλεσάσης σοβαρούς περι τής υγείας της φόβους. Ευτυχώς το κακόν παρήλθε και ή κ. Προέδρου, θυγάτηρ του διασήμου Άμερικανού χειρουργου Μάγνου, έξήλθεν εις περιπάτον, στηριζομένη εις τόν βραχίονα του υγιεστάτου ήδη και προσφιλοϋς πελάτου της.

Νεάνιδες θαλασσοπόροι. Δύο νέαι Άμερικανίδες έδοκίμασαν να κατέλθωσι διά λέμβου τόν όρμητικόν χειμαρρον του Νιαγάρα. Έπειδή όμως ή λέμβος των παρεσύρθη, αι δύο νεάνιδες έρρίφθησαν εις τόν όρμητικόν χειμαρρον και κολυμβώσαι διεξεπεριώθησαν εις τήνάντιπεραν του Νιαγάρα όχθην.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ώριστον τομίδιον περιέχον παθητικώτατα και μετά χάριτος και καλλιπειας γραφέντα διηγήματα προσφέρει εις το κοινόν ό τούτον χαριέντως εις την ελαφράν ασχολούμενος φιλολογίαν ό τής Άνωτονής μεταφραστής κ. Λάμπρος Έννυάλης. «Η Άνοθώλις του» πρωτότυπον και χαριέστατον διήγημα, καθ' ό νεαρή κόρη παρίσταται ήρωίς εκδικουμένη την ύπόληψίν της, εινε ελλημμένον εκ των μυρίων του κοινωνικού βίου εικότων, καθ' ως διεφθαρμένοι και κακοήθεις έπιτίθενται ασυλόγως κατά τής ύπολήψεως και τιμής ήσύχων και άθώων πτωχών οικογενειών. Μετά την «Άνοθώλιδα» ωραιότατον και παθητικώτατον πρωτότυπον έπίσης διηγήματιον εινε ό 'Ιππόλυτος και ή Διανόρα. Τούτοις έπονται τρία άλλα έπίσης σης ώραία, άναγινωσκόμενα μετ' ευχαριστήσεως και άπλήστως παρά παντός φιαναγνώστου. Τιμή αύτων έν τφ έσωτερικφ όρ. 3 1/2 έν τφ έξωτερικφ δέ φρ. χρ. 3 1/2.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ. Υπό του κ. Αρισταρχου Γ. Αριστοποϋλου Σαμίον εξέδθη κατ' αύτάς πρωτότυπον έντελής έργον τής γρησίας Έλληνικής κοσμιότητος, ης τούς νόμους και τās συνθήκας ό συγγραφεύς παρά των αρχαίων έρανίζειται. Έντεθεν κατάδηλον γίνεται ότι και αύτη έτι ή των ευρωπαϊών φημιζομένη ευγένεια περι τούς τρόπους και τά ήθη οϋδέν άλλο είναι ή έφαρμογή των τής κοσμιότητος

Λησμονείς λοιπόν, ότι ό χαρακτήρ μου δέν συμβιβάζεται προς τοιαύτας...

Υπόθεσε ότι δέν γνωρίζεις τόν λόγον, δι' όν έπισπεύδω την έπίσκεψίν μας και έπιτρέψόν μοι την μικράν ταύτην απόλαυσιν.

Τό πρόγευμα.

Του Γιλβέρτου οι ύπολογισμοί δέν διεψεύσθησαν. Η Μαρκέλλα μόνη έδέχθη τούς δύο αδελφούς, διότι ό κ. Μωδουί δέν είχαν εισέτι έπιστρέψει.

Δεσποινίς, είπεν ό 'Ονεζίμος άποτεινομένος προς την Μαρκέλλαν, μετά την διατύπωσιν των συνήθων φιλοφρονήσεων: εινε λοιπόν αληθές ό,τι ό αδελφός μου μοι άνήγγειλε περι τής αίφνιδίας του πατρός σας μεταβολής.

Πάτερ μου, είπεν ή Μαρκέλλα ερυθρώσα, αρχίζω να πιστεύω και εγώ, χωρίς ποσώς να έννοώ. Η διαγωγή του πατρός μου προς τόν Γιλβέρτον και προς έμέ έτροποποιήθη διά λόγους, οϋς αδυνατώ να έννοήσω, άλλ' οτινες ουδέμιαν έχουσι σχέσηιν προς συμπαθές τής καρδιάς αίσθημα. Ουδένα ποτέ ό πατήρ μου περιποιείται άνευ αποχωρώντος και λίαν δεδικοιολογημένου λόγου, άλλ' ούτε άγαπά ήνα οι ξένοι συμμετέχωσι και κατ' έλάχιστον εις τόν ιδιωτικόν βίον του. Να ζή μόνος, ασχολούμενος εις μυρία οϋτιδανά πράγματα—όταν δέν άσχολεϊται εις την εργασίαν του—τούτο τόν ευχαριστεί ουδέποτε δέ έσκέφθη ότι ή μονότονος και περιωρισμένη αύτη ζωή δύναται να κουράζη τούς περι αυτόν. Δέν άνιω ποτέ εγώ, έλεγε συνεχώς προς την μητέρα μου, χωρίς να φρον-

ήρων, ους παρά των ημετέρων αρχαίων συγγραφέων έδανείσθησαν. Το έργο του το και υπό διαφόρων περικοπών των αρχαίων συγγραφέων πλουτισθέν, λίαν δεφιλολογικώς έκτυπωθέν είναι άληθώς έξιον πάσης συστάσεως. Ήβρει δέ και παράδοξον έν τη γραφή της γλώσσας καινοτομίαν. Ο συγγραφέας λίαν προσφωώς καταργεί τας ψιλίας και τας βρείας, αίτινες δι' ουδέν άλλο άναντιρρήτως διατηρούνται έν τη γραφομένη Έλληνική γλώσση ή διά τό μαρτύριον των δυστυχών μαθητριών και μαθητών, των άδικως και άτάκτως τόνον πολύτιμον χρόνον καταναλισκόντων. Εύχόμεθα όπως τό παρδειγμα του κ. Χριστοπούλου μιμηθώσι και άλλοι μέχρις ου καταργηθή ή άνευ λόγου επικρατήσασα αύτη συνήθεια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Α. Χαλκίδα. Λυπούμεθα από καρδίας διά την μικράν κακοδιαθεσίαν. — Καν Α. Α. Σκίρον. Χρήματα έλήφθησαν. Άρθρίδιον δημοσιευθήσεται εύχαρίστως. — Καν Μ. Γ. Αλεξάνδρειαν. Βιδαίως έξετε καιρόν. Αί έορταί άρχονται την 20 'Οκτωβρίου. — Καν Γ. Π. Κ/πολιν. Άς προσέλθω ό συγγενής σας είς τό γραφείόν μας, ίνα δηλώσω ότι δέν έλαβε παρ' ήμιν όλόκληρον τό σώμα. Δυστυχώς δέν έχομεν φύλλα του παρελθόντος έτους, όπως σας άποστείλωμεν τζ ζητούμενα, άλλ' ουτε καιρόν όπως συζητώμεν. — Καν Σ. Σ. Τρίπολιν. Δυστυχώς ή κόμη μου δέν έλευκάνθη έτι, όπως δοκιμάζω επ' αυτης οταν δήποτε βαφήν και δύναμαι να συνιστώ τοιαύτας. Άλλως τε είναι τόνον ώραία ή λευκή κόμη, καταδεικνύουσα ήμās πολλή σωφρονεσίαν. . . . — Καν Α. Γ. Β. Σύρον. Μήπως νομίζετε ότι δύναμεθα να μαντεύσωμεν τί σας λείπει; — Καν Γ. Κ. Π Βαργαί. Όνομα του έν Καίρω άντιπροσώπου μας αναφέρεται έν τη έφημερίδι ήμιν. J. Μποναρής και ουχι κατά τό έτος τουτο ό κ. Π. — Καν Π. Σ. Μπ. Ναύπλιον. Άποστείλατε την αξίαν έκτυπώσεως νέας ταινίας. — Αί. Α. Γενεύην. Και έδώ δύνασθε να ιδρώσητε κατάστημα, και ούτω όλίγον κατ' όλίγον ό έδώ κόσμος θα έξοικειωθή με την ιδέαν της εργαζομένης γυναίκος. Διατί δέν εξεθέσατε έργα του καταστήματός σας; — Καν Η. Χ. Γαλάζιον. Νέαι ενεγράφησαν. Συμμορφωθήτε προς τά γραφόμενα μας. — Καν Ε. Στ. Τρίπολιν. Δημοσιευθήσεται, άλλ' ένυπόγραφον. — Καν Ε. Μ. Πειραιά. Παράδοξος ή ερώτησίς σας. Όχι μόνον οι Έλληνες αξιωματικοί, άλλ' ουτε οι ξένοι φέρουσι ποτε άλεξιήλιον ή άλεξιδρόχιον. Άπλούστατα, διότι θεωρούνται μάλλον των λοιπών έσκληραγωγημένοι, αδιάφορον δέ και έαν είναι ή όχι. — Καν Α. Γ. Σέρρας. Έπιστολήν σας έλάβομεν την αδελφήν σας είδομεν. Θα πράξωμεν ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν. — Καν Η. Α. Αθήνας. Πολύ σπεύδετε. Μη λησμο-

τίση να μάθη, έάν και εκείνη ήύχαριστέιτο είς τόν μονότονον βίον της. Το αύτό πράττει και δι' έμέ.

Έάν λοιπόν δέχεται τόν Γιλβέρτον, έάν επιτρέπη να μένη ενίοτε στιγμάς τινας πλησίον μου, καιτοι γνωρίζω τά αίσθηματά του, δέν είναι διότι άγαπᾶ τόν Γιλβέρτον—διότι ουδένα άλλον πλην έαυτου άγαπᾶ—άλλά διότι έχει λόγον σπουδαίον, σοβαρόν, του οποίου δέν γνωρίζω την πραγματικήν αίτιαν, παρά του οποίου όμως έξαρτάται κατά τό πλείστον ή εύδαιμονία μας.

Ο Γιλβέρτος ήκουε την Μαρκέλλαν μαγευμένος, εκ του σοβαρού ύφους και της κριτικής δυνάμεως, μεθ' ης άνέλυε την ψυχολογικήν του κ. Μωδοιού κατάστασιν. Ω! διενοείτο ή Μαρκέλλα είναι πολύ άνωτέρα των λοιπών γυναικών. Όσον δέ άνεγνώριζε την υπεροχήν αυτης, τόσον έχαιρε και υπερφανεύετο αισθανόμενος ότι τόσον διακκώς ήγαπάτο παρ' αυτης.

Ο Όνέζιμος επίσης ήγάπα και εξετίμα την Μαρκέλλαν. Μετά χαρᾶς όθεν ήκουε του Γιλβέρτου επαναλαμβάνοντος. Βεβαίως ό κ. Μωδοιού σε προσεκάλεσε διότι γνωρίζει ότι μετά τόν θάνατον της άτυχούς μητρός μας, σύ είσαι δι' έμέ ό μόνος συγγενής, ό μόνος προστάτης μου.

Άλλά μή λησμονής, ότι την εύτυχίαν σου όφείλεις είς τόν σταθερόν και άμετάπειστον χαρακτήρα της δεσποινίδος.

Λάθος! άνεφώνησεν ή Μαρκέλλα. Έγώ έν μόνον έπραξα να άποποιηθώ βδελυρόν γάμον. . . Ένθ' ό Γιλβέρτος με τό τόλμημά του εκείνο, όπερ ήδύνατο να καταστρέψη τό παν, έσωσε τό παν. Ένωώ, πάτερ μου, την μονομαχίαν του. . .

νήτε την παροιμίαν "Όποιος βιάζεται σκοτᾶται". — Καν Β. Α. Καύρον. Οι μετά των αδελφών γάμοι της Κλεοπάτρας είχαν καθαρώς πολιτικήν σημασίαν. Ζήτημα διατηρήσεως του στόματός. Άπέθανε δηλητηριασθείσα. Πλείυτερα έν τη παρ' ήμιν εκδομένη "Ιστορία της γυναικός". — Καν Φ. Φ. Κέρκυραν. Έλήφθη μετ' έπιστολής. Δημοσιεύεται σήμεραν. Γράφομεν. — Καν Β. Ν. Κ. Πάτρας. Χρήματα έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν. Δυστυχώς δέν δύναμεθα έν μεθ' ήμέρα να άπαντώμεν είς όλας τας έπιστολάς της έβδομάδος. — Καν Η. Στ. Βirkdale. Χρήματα έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν. Συμμορφώμεθα όδηγίαις σας. — Καν Ε. Γ. Κ/πολιν. Καθ' ήμās μόνον ή έπταετής ηλικία είναι κατάλληλος προς έναρξιν εκπαιδύσεως, μέχρι της έποχής εκείνης δύναται τό τέκνον σας να μάθη τόσα πράγματα παρά του μεγάλου της φύσεως βιβλίον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Βοστροχισμός κόμης.— Παρά πο λών ήρωιήθημεν έάν διά την βοστροχισμίν της κόμης είναι προτιμότερος ό πεπυρακτωμένος σίδηρος, ή εις χαρτία περιτύλιξι των τριχών της κεφαλής. Κατά την γνώμην διασήμων ίατρών ό έλαφρώς πεπυρακτωμένος σίδηρος προτιμάται. Ναι μὲν καθιστά τας τρίχας άγρίας και μεταβάλλει τό χρώμα αυτών είς άνοικτότερον, δέν έξασθενεί όμως τας ρίζας και προκαλεί την πτώσιν των τριχών και την φαλάκραν, ως τά χαρτία έν οις συσπρίγγονται αι τρίχες μέχρις έκρίζώσεως.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Αίσιμα Τετον— Αί νύκτες ήρχισαν να μεγαλώνουν. Τα φάχη προκαλούν εύχαρίστως τόν άρμονικόν ψιθυρισμόν του σαμποδαρίου. Το τέτον θέλει ως άπαράτητον έξάρτημα μικρά πλακούντια, άτινα πάσαι και πάντες μετά τόσης εύχαριστήσεως ροκανίζομεν, ιδίως όταν είναι έργα της οικιακής δεξιότητός μας. Προς επιτυχή λοιπόν τούτων κατασκευήν λαμβάνομεν μίαν όκάν σεμιγδάλεως, ήν ζεματίζομεν δι' έξήκοντα δρ. κεκαυμένου βουτύρου, μεθ' ου προστρίβομεν καλώς τό σεμιγδάλι μέχρις έντελούς άπορροφήσεως. Διαλύομεν 100 δρ. ζαχαρέως έντός αναλόγου χλιαρού ύδατος προς ζύμωσιν της μιᾶς όκ. σεμιγδάλεως, έν η διαλύομεν και 80 δρ. προζύμου και αναλόγον άλας. Το όλον ζυμόνομεν καλώς μετά του έσακαρωμένου χλιαρού ύδατος επί πολλήν ώραν. Μετά τούτο πλάττομεν όπως θέλωμεν καιστέλλωμεν είς τόν φούρνον. Άφου έψηθώσι τά χωρίζομεν ως συνήθως, αλλά λεπτότατα και τά στελλωμεν είς τόν φούρνον, ίνα ξηραθώσι.

δι' ην παρ' όλίγον να παραφρονήσω και ήτις θα προύκλειε ίσως τόν θάνατόν μου, έάν τά πράγματα έλάμβανον άλλην τροπήν. Εύτυχώς όμως έξήλθε νικητής. Άπό της ήμερας εκείνης ό κ. Δουριέ δέν επανήλθε και τά σχέδια του πατρός μου μετεβλήθησαν. . . Η ασθένεια ή μάλλον ό πιθανός του Δαρτουά θάνατος κατεσκεύασε την εύτυχίαν μας.

Είς τό όνομα του Δαρτουά ό ίερεύς ήσθάνθη τό σώμα του φρικτών, κατανικήσας όμως έαυτόν ήρώτησεν ήσύχως: μήπως απέθανεν; Δέν τό πιστεύω. Άλλά δέν υπάρχει βεβαίως έλπίς σωτηρίας, άφου ουδύτως ό πατήρ μου αναφέρει τό όνομά του. Δέν λυπούμαι τόν άθλιον αυτόν, άλλ' ουτε έλπίζω, πάτερ μου, ότι είσθε διατεθειμένος να με μεμφήτε διά τούτο.

Ο Θεός μας διατάττει, τέκνον μου, να συγχωρώμεν τούς έχθρούς μας.

Άλλά δέν μας λέγει να έχκαταλείπωμεν ανυπερασπίστους όσους άγαπώμεν, προσέθηκεν ό Γιλβέρτος.

Ένίοτε, έψιθύρισεν ό Άββάς ώχρότερος του θανάτου γενόμενος. Υπάρχουσι καθήκοντα, άτινα έκπληροί τις, χωρίς να συζητή ποσώς και άκριβώς όταν περι άλλων πρόκειται, αι θυσίαι αυται, ή φαινομενική λήθη. . . είναι σκληρότεραι. . .

(άκολουθεί)